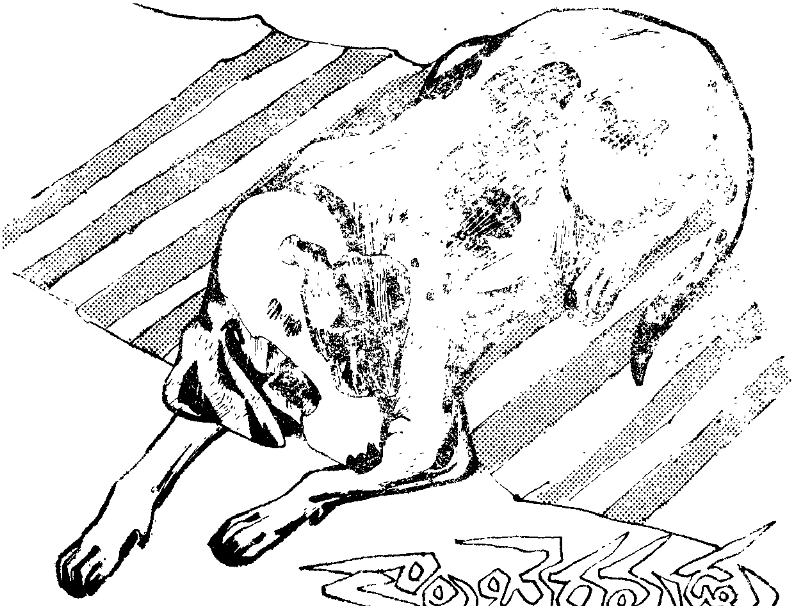

కాలభైరవుడు

కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

శ్రీనివాసరావు మాటనమ్మి స్కూలుకు సెలవుపెట్టి వెళ్ళాలా వద్దా అని నేను చాలా సేపు మథనపడ్డాను. అసలే మా స్కూలుపరిస్థితులు అమిత దుర్భరంగా ఉన్నై. మాష్టర్లమందరమూ ఒక్కసారిగా ఎనిమిదిమంది కమిటీమెంబర్లను తృప్తిపరచవలసి వచ్చేటప్పటికి మా తల ప్రాణం తోకకు వస్తున్నది. ఏ క్షణాన ఏ మెంబరు ఏ పార్టీలో ఉంటాడో, ఎవరిచ్చిన శలవు ఎవరు రద్దుచేస్తారో తెలియని స్థితిలో నేనుంటే మా శ్రీనివాసుడు, "నీకు పునర్జన్మలో నమ్మకం ఉందా? ఉన్నా లేకపోయినా నీకు ఒక చిత్రం చూపిస్తాను. ఈ రహస్యం ఇంకా ఎవరికీ బయట పెట్టలేదు. నువ్వూ నేనూ కలిసి కొంత రహస్యశోధన చెయ్యటానికి ఇది మంచి అవకాశం. కాబట్టి ఈ వుత్తరం అందిన వెంటనే గురు శుక్రవారాలు శలవుపెట్టి రా, సోమవారందాకా ఉండవచ్చు. ఒక్కసారి ఈ రహస్యం నీ కళ్ళతో నువు చూశావంటే నీకే నమ్మకం కలుగుతుంది" అంటూ రాస్తాడు. గురు శుక్రవారాలు మాత్రమే శలవు పెట్టానంటే శని ఆదివారాలు

ండుం జూలూ కమిటి మెంబర్లు యావ న్మందీ, నాకోసం అర్జంటు పనిమీద మా యింటి చుట్టూ తిరిగిపోతారు! అది శ్రీనివాసు కేంతెలుసు? తీరాపోతే ఏమీ ఉండదేమో!

కాని బయలుదేరాను. నిరుత్సాహం తోనే నేను మాష్టరునయి సిగరెట్టు కాల్చటం మానుకొన్నప్పటినించీ,నిరర్థక మైనపనులు చెయ్యటమంటే, నాకొక విధ మైన భయం పట్టుకుంది. ఏదైనా పని ఉంటేనే ఎక్కడికయినా వెళ్ళటమూ, అదికూడా ఎంతో ఆలోచించి మరీ వెళ్ళ టమూ. నాకు ఉద్యోగంతో కలిగిన కొత్త అలవాటు.

తీరా రైలెక్కిన తరవాత తట్టింది శ్రీనివాసరావుకు కొంచెం మతిభ్రమ ఏమయినా ప్రారంభమయిందేమోనని. ఆ అనుమానం ఇంటిదగ్గిరే కలిగితే, అసలు బయలుదేరకనే పోదును. శ్రీనివాసరావుకు మతిభ్రమ కలిగిందను కోటానికి చాలా అవకాశం ఉంది—నాకు ఈమాత్రం ఇంటి దగ్గిరే తట్ట లేదు కాని, వాడు తండ్రి చచ్చిపోయిన అయిదు సంవత్సరాల కాలంలో జూదం లోనూ, గుర్రపు పందాల్లోనూ, స్నేహి తులమీదా, తాగుడుకూ, వేశ్యలకూ పాతిక వేలయినా తగలవేశాడు. వాణ్ణి చిన్నప్పటినించీ ఎరిగిన వాళ్ళంకూడా వాడిట్లా అవుతాడని అనుకోలేదు. వాడి పరివర్తనలన్నీ దురూహ్యాలుగానే ఉంటూ ఉండేవి. ఇంకా ఒక కొంపా నాలుగెక రాల భూమీ ఉండగనా శ్రీనివాసరావు మరొక పరివర్తనం కలిగి వెనకటి జీవి తమంతా ఒక్క క్షణంలో చినిగిన చొక్కాను విసర్జించినట్టు విసర్జించి రైలుకు ఆమడదూరాన, ఆ బ్రాహ్మణ కోడూరు గ్రామంచేరి,వాడి స్వగృహంలో ఉంటూ సేద్యం ప్రారంభించాడు. అంతా సంతోషించాం అప్పట్లో. తీరా రైలె క్కిన క్షణాన నాకు సందేహం ప్రారంభ మయింది—ఈ పల్లెటూరి జీవనమూ, స్వయంకృషీ వాడి నెత్తి ఆడించిందేమో నని, ఒకటి చేతామనుకున్నాను. చెప్పిన ప్రకారం వాడు చుండూరు స్టేషను దగ్గిర నాకోసం హాజరు కాకపోతే నాతోవను నేను ఇంటికి తిరిగి వచ్చేద్దామనుకున్నాను. ఆబండికి నన్ను రమ్మనీ తను నాకోసం కనిపెట్టుకుని స్టేషనుదగ్గిర ఉంటాడనీ రాశాడు స్పష్టంగా.

వా డెందుకు రాకుండా ఉంటాడూ! ప్లాటుఫారంమీద వాణ్ణి కలుసుకుని వాడి వాలకం జాగ్రత్తగా గమనించాను. వాడి కళ్ళలో వెర్రిచూపు లేకపోలేదు. వాడి జుట్టుకూడా రేగి చిందరవందరగా ఉంది. అయినా తొందరపడకూడ దనుకున్నాను.

మాకోసం స్టేషను బయట గుర్రపు బండి సిద్ధంగానే ఉంది.

"నేను నీకోసం స్టేషనుకు రావటంలో ముఖ్యమైన ఉద్దేశం ఒకటి ఉంది. కాబట్టి నీ వెధవ పరధ్యానంమాని నే

శ్రీనివాసరావు, బండి సాగగానే. "ఒక మనిషి ఆరునెల్లకిందట చచ్చిపోయి మళ్ళా మూడు నెలలకిందట కుక్కఅయి పుట్టాడు!" అని శ్రీనివాసరావు ఆగాడు.

నా అనుమానం దృఢమయింది. నే ననుకున్నంత అయింది కదా అనుకున్నాను. ఈ పిచ్చివాడితో నేను ఆరు మైళ్ళ ప్రయాణం చెయ్యాలి. వాణ్ణి బండివాడికీ, నాకూ మధ్య కూర్చోబెట్టటంకూడా మంచిదే ఐంది. ఈరకం పిచ్చి అంటే ప్రమాదకరమయినదని కాదు—ఏళ్ళ పర్యంతమూ బయటపడకుండా మనిషిని లోలోపల తొలిచే ఉన్మాదం ఇది. చూశారో లేదో, పిచ్చివాణ్ణి రెచ్చగొట్టటం అమిత అపాయకరం. అందుకని నేను వాడు చెప్పిన దానికల్లా ఊకొట్టసాగాను.

"భాగోతుల ఆదినారాయణశాస్త్రి ఉండేవాడు ఎరుగుదువు కాదూ!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. ఆ భాగోతుల పెద్దమనిషి ఎవరో, నేను బుద్ధితక్కువగా స్కూలుకు శలవుపెట్టి బ్రాహ్మణకోడూరు అగ్రహారం వెళ్ళుతుండటానికీ, ఆ పెద్దమనిషికీ ఏమి సంబంధమో ఊహించలేకుండానే, "అవును, అత నిప్పుడు కోడూరులో ఉంటున్నాడా?" అన్నాను.

నే నామాట లనగానే శ్రీనివాసరావులో కలిగిన వికారం వర్ణనాతీతం. వాడి కళ్ళు మరింత ఉన్మాదంగా మెరిశాడు. వాడితలకు బండికప్పు తగిలింది. ఆ తరవాత వాడి ఉద్రేకం కొంచెం ఉపశమించింది కాని పూర్తిగా రహితం కాలేదు.

"చూశావా? ఇదే క్లేర్‌వాయన్సంటే!" అన్నాడు వాడు.

"ఏది?" అన్నాను బండిలోనించి బయటికి తొంగిచూసి.

"ఆదినారాయణ చచ్చిపోయి ఆరు నెల్లయింది. వాడిప్పుడు తిరిగి కుక్కగా పుట్టి మాయింటో ఉన్నాడు! వాణ్ణి చూపించటానికే నిన్ను తీసుకుపోతున్నాను!"

వాణ్ణి ఈ స్థితిలో మీరు ఊహించుకోవాలే కాని నేను వర్ణించలేను. వాడి రేగిన జుట్టూ, పాలిపోయిన కోల మొహమూ, హాస్యంతో కాక కేవలమూ ఉద్రేకంతో నవ్వుతూ వణుకుతున్న వాడి పెదిమలూ, అన్నిటినీ మించి వెర్రి చూపుతో నిండిన వాడికళ్ళూ—సముద్రానికి అవతలిమేరకని పెట్టిన కొలంబసు, ఇట్లాగే కనపడి ఉంటాడని ఊహించుకున్నాను. పరీక్ష పాసయిన విద్యార్థులూ, లాటరీలో డబ్బు సంపాదించిన దరిద్రులూ, ఎదయిన ఆవులూ మొదలైన వస్తువులలో ఉండదగిన లక్షణాలు వాడిలో కనిపించినై. వాడికి పిచ్చిపట్టిం దనుకోవటం నాదే పొరపాటు —వాడి

నెక్కడా చూడలేదు.

"ఇది-ఈ కుక్క-ఆ ఆదినారాయణే నని నీ కెట్లా తెలుసు?" అన్నాను.

శ్రీనివాసరావు కొంచెం తికమక పడ్డాడు.

"అది నేను రుజువు చెయ్యలేను. కాని ఈ కుక్క ఆదినారాయణేనని నాకు తెలుసు." అన్నాడు వాడు చివరకు.

"నీ నమ్మకానికైనా కారణం చెప్పు. ఏదో కారణం ఉండాలిగా!"

"చెబితే నవ్వుతావేమో!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు, నిష్కారణంగా సిగ్గుపడుతూ.

"నీకు తెలిసిందంతా నాకు తెలియక పోతే నేను వచ్చినందుకు ప్రయోజనం ఏముందీ? ఏదో కుక్కను చూపించి 'ఇది ఆదినారాయణ అని నమ్ము' అంటే, 'ఓహో! ఇదా పునర్జన్మ అంటే' అని నే నెట్లా అనగలనూ?"

"ఒకసారి నేను ఈ ఆదినారాయణ శాస్త్రికి పన్నెండువందలు బదులిచ్చాను. వాడు డబ్బు తీసుకుంటూ; 'నీ వాకిట్లో కుక్క అయి పడిఉండి అయినా నీ రుణం తీర్చుకుంటాను, భాయి!' అన్నాడు. వాడు బాకీ తీర్చనేలేదు..."

నా కిదంతా చాలా చాదస్తంగా కనపడ్డది.

"ఈ కుక్కవల్ల పునర్జన్మ అనే దాన్ని గురించి శోధన చెయ్యాలంటే మైన మార్గం తొక్కాలేమో!" అన్నాను.

శ్రీనివాసరావు నొచ్చుకున్న వాడల్లే, "నే నందుకే చెప్పనన్నాను...... అసలు నీకు ఈ కుక్క ఆదినారాయణ అయినా ఆకాశరామన్న అయినా ఒకటే. దానికి మనిషికున్న జ్ఞానం ఉంది. దానికి మనం మాట్లాడేది స్పష్టంగా అర్థమవుతుంది. అది కిందటి జన్మలో మనిషి. అవి జ్ఞాపకం పెట్టుకుని మరీ ప్రవర్తించు. దాన్ని ఒకసారయినా చూడందే నీకు నే నెంత చెప్పినా నీ తల కెక్కదు. ఇదంతా ఇప్పుడెందుకు చెబుతున్నానంటే, నువ్వు మా యిల్లుచేరిన తరవాత ఆ కుక్క వింటుండగా దాన్ని గురించి "అదీ, ఇదీ" అనటంగాని, ఇంకేవిధంగా నన్నా అవమానించటంగాని చేస్తే దానికి అర్థమవుతుంది—వ్యవహారం మొదట్లోనే బెడుస్తుంది. అందుకని ఇదంతా చెబుతున్నాను. కావాలంటే జాగర్తగా నువుకూడా గమనించి, నే చెప్పినదంతా నిజం ఔనో కాదో తణిఖీ చెయ్యి!"

ఆ తరవాత బండి వాళ్ళ ఇంటిముందు ఆగేవరకు వాడు కుక్కను గురించి ఏమీమాట్లాడలేదు. బండికుదుపు జాస్తిగా ఉండటంవల్ల క్రమంగా సంభాషించాలనే ఇచ్ఛకూడా పోయింది నాకు.

"ఆదినారాయణ — అదే, ఈ కుక్కను గురించి నా భార్య ఎగ్గిరకూడా ఏమీ ప్రస్తావన తీసుకురాకు. ఆవిడకు

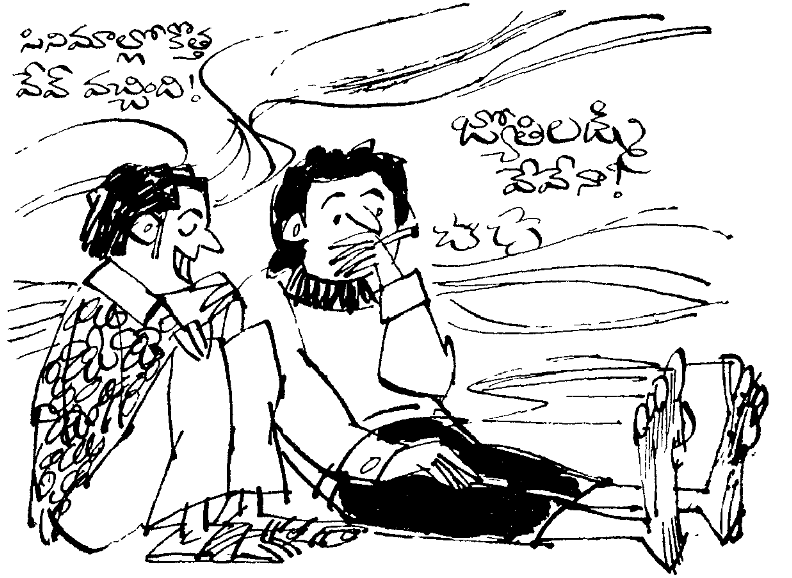

ఆ కుక్క అంటే చెప్పతరంకాని మంట!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు మేమిద్దరమూ ఇంట్లోకి పోతుండగా.

"ఏం? ఆవిడకు పునర్జన్మ విషయమై నమ్మకంలేదా?"

"అదికాదు. ఆవిడకింకా ఆవిషయం తెలియదు. తెలిస్తే దాన్ని చంపేస్తుంది కూడానూ! అది తనవంక మనిషి చూసినట్టు చూస్తుందని ఆవిడకు కోపం. అందుచేత కుక్కను నేను దొడ్లో పాకలో ఉంచుతున్నాను."

తరవాత అయిదు నిమిషాలకు చూశానా కుక్కను. ఆ ప్రథమ దర్శనం నాకు చాలా నిరుత్సాహకరంగా ఉంది. ఎందువల్లనో నేను, ఈ కుక్క అన్ని కుక్కలలేనూ ఉండదని భావించాను. బాగా ఆలోచిస్తే అటువంటి భావనకు ఏ మాత్రమూ ఆధారం కనపడదు. అయినా ఇది సామాన్యమైన ఆడకుక్క కడుపున పుట్టిన కుక్కపిల్ల అనిమాత్రం నేను ఊహించలేదు.

అది మొత్తంమీద నల్లనికుక్క. మెడమీదినుంచి ముందు ఎడమకాలిసగం వరకూ వ్యాపించి ఒకటీ, ఎడమకన్ను ప్రాంతాల ఒకటీ తెల్ల మచ్చలున్నై. వెనకకాళ్ళ, కిందిభాగాలు మళ్ళా తెల్లగా ఉన్నై. చూడటానికా కుక్కపిల్ల ఆటే పుష్టిగానైనా లేదు. దాని శరీరంమీద బొచ్చుకూడా పొట్టిగానూ అనారోగ్యంగానూ ఉంది. ఏ మాత్రమూ నిగనిగ

లాడటంలేదు. ఇక అది మామూలు కుక్క కాదనుకోటానికి ఆధారం ఏమైనా ఉంటే దానికళ్ళే. ఆకళ్ళూ ఆచూపూ నేను ఏ కుక్కలోనూ చూడలేదు. నేను దాన్ని సమీపించగానే అది నా వంక "ఎవడు వీడు?" అన్నట్టు ఒక విచిత్రమైనచూపు చూసింది. దాని మొహంమీద కళ్ళ పైభాగంలో మధ్యగా ఉండే చర్మం— మన కనుబొమలు కలుసుకునే నుదుటి భాగానికి సరిపొయ్యేచోట.. ముడతలు పడ్డది. అంతా మనిషి కనుబొమలు ముడేసినట్టే!

"ఇది ఆటే ఆరోగ్యంగా ఉన్నట్టు కనపడదేంరా?" అన్నాను.

శ్రీనివాసరావు నా చెయిగిల్లి రహస్యంగా "ఇది, అనకు!" అన్నాడు. నాకు మండిపోయింది. ఈ వెధవ కుక్క— కిందటి జన్మలో మనిషి అవుగాక! ఎన్ని కుక్కలు కిందటి జన్మలో రాజాధిరాజులో!—దీనికోసం నేను మర్యాదగా ప్రవర్తించాలా?

నేను కోపంగానే దానివంక తిరిగి, "నా మాటలు నీకు అర్ధం అవుతున్నాయా?" అన్నాను. అది ముక్కులోనించి చప్పుడయ్యేటట్టు గాలి వదిలి పెదిమలు చప్పరించింది

"నీ పేరు సుబ్బారావా?" అన్నాను. కుక్క గుర్రుమన్నది.

"ఆదినారాయణ?" అన్నాను, దాని మొహం జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ. నమ్మండి, నమ్మకపోండి ఆ కుక్క మనిషి ఆడించినట్టు తల పైకీ కిందికీ ఆడించింది!

ప్రథమ దర్శనంలోనే దాన్ని చూస్తే నాకు దురభిప్రాయం కొంత కలిగి ఉండకపోతే ఆ తల ఆడించడం నాకు పూర్తి నమ్మకం కలిగించి ఉండవలసిందే. అప్పటికీ నా ఆశ్చర్యానికి మేరలేదు. నేను శ్రీనివాసరావు వంక చూశాను. వాడు నవ్వి కుక్క వంక తిరిగి, "వాడింకా నమ్మలేకుండా ఉన్నాడు!" అన్నాడు. వాడామాట అనగానే కుక్క నన్ను చూడటంమాని వాడి దగ్గిరికి వెళ్ళి వెనక కాళ్ళ మీద కూర్చుని నాలిక బయటికి చాచి, రోజుతూ నవ్వుతున్న దానల్లే వాడివంక చూడటం మొదలుపెట్టింది.

ఇంకొకడికైతే అప్పటికైనా నమ్మకం దృఢపడేదేమో కాని, అది నా ప్రారబ్ధమే అనండి, అది నాలిక బయటపెట్టి రోజటం మొదలు పెట్టగానే దానిమీద నాకు కలుగుతున్న విశ్వాసం కాస్తా పోయింది. తరవాత క్రమంగా నేనుకూడా నమ్మటం ప్రారంభించానమకోండి! నమ్మకుండా ఉండటం సులభంకాదు. తెలుగులో ఏ పని చెప్పినా చేస్తుంది— కనీసం చెయ్యగలదు. కాని దానికి ఇష్టం లేని పనులు చెబితే చచ్చినా చెయ్యదు. పైగా గుర్రుమంటుంది. అంత కోపిష్టి ప్రాణిని నేనెక్కడా చూడలేదు. దాన్ని పరీక్ష చెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నామని

తెలిసినా ముండకత్తు ఉంది. దాని ఎడ
కృతజ్ఞత నంవల్ల నాకు దానియందు గురి కుదరటం మొదట్లో కొంచెం కష్టమయింది, కాని ఆఖరుకు నమ్మాను. అది ఆదినారాయణ పేర పిలిస్తేనే వినిపించుకుంటుంది. అంతవరకు నేను రుజువివ్వగలను — అయినా ఏ ఆదినారాయణో చెప్పలేం పైగా ఆదినారాయణ అనే పేరు దానికి మావాడే అలవాటు చేసి ఉండినా ఆశ్చర్యంలేదు. అది నిజంగా కిందటి జన్మలో మనిషే అయిఉంటుందా లేక ఏమనిషి ఆత్మ అయినా వచ్చి ఈకుక్క శరీరాన్ని ఆవేశించిందా అన్న సూక్ష్మ విచారణ కూడా నాకు అవసరం లేదు. నా ప్రాణానికి రెండూ ఒకటే దానికి మనిషికున్నంత జ్ఞానం ఉంది ఆ జ్ఞానం దీనికి పుట్టిన తరవాత కలిగిఉండటం అసంభవం. అది రెండు మూడు నెలలు దాటని పిల్ల!

కాని నేను చెప్పదగినదీ, మీరు వినదగినదీ ఏమిటంటే నాకా కుక్కమీద నమ్మకం కుదిరినా మా శ్రీనివాసరావుకు కుదిరినట్టు భక్తి కుదరలేదు. అది సామాన్యపుకుక్క కాకపోవచ్చు కాని, సామాన్యపు మనిషికంటే ఎక్కువమాత్రం కాదు. కిందటి జన్మలో అది ఎవరోకాని, ఆమనిషితో నాకు పరిచయం అయిఉంటే అతనికీ నాకూ స్నేహం అయిఉండదు. ఈ కుక్కకూ నాకూ ఒక్క రవ్వయినా మనస్సులు కలవలేదు. ఆ కుక్క అతిలేక పొయ్యేవాణ్ణి. దానికి మనిషి కున్న జ్ఞానం ఉందని మాకు తెలుసునని దానికి తెలుసును. తన్ను మేమిద్దరమూ నెత్తిన పెట్టుకు ఊరేగించకపోతే దానికి కోపం. దాని "వానిటీ" మావాడు తృప్తిపరిచేవాడు. నేను దాన్ని నిర్లక్ష్యంగా చూసేవాణ్ణి. పైగా దాని "ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్సు" నేను అసలే సహించలేక పొయ్యేవాణ్ణి దాన్ని గౌరవించినప్పుడల్లా అగౌరవంగా చూస్తున్నారనే! నేను మా సంభాషణలో దాన్నికూడా చేర్చకపోతే మండిపడేది — తనమంట అనేక విధాల చూపించేది.

మావాడికికూడా నా ప్రవర్తన రుచించలేదు. "ఏమిట్రా నీకీ కుక్కలో ఇంకా నమ్మకం కుదరలేదా — లేకపోతే ఏమిటి? దీన్ని డిస్కవరు చేసినప్పటినించీ నాకు పెన్నిధి దొరికినట్టుంది. ఇటువంటి ఫినామినన్ — ఇంత విచిత్రం! — కళ్ళారా చూసికూడా చలించవే! నీకేమీ ఆశ్చర్యంగా లేదా?" అన్నాడు వాడు.

"ఆశ్చర్యం! విపరీతమైన ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఇది చూసినప్పటినుంచీ ఇటువంటి చిత్రాలన్నిటికీ కారణభూతమయిన శక్తిని గురించి నా అభిప్రాయం మరింత భక్తితో కూడుకున్నదయింది ఆ భక్తి ఈ చిన్నకుక్కమీద చూపించమంటే నా చాతకాదు కావాలంటే ఇతర కుక్కలను దీనియందు భక్తితో సంచరించమను.

లా ఉయిలు? మనిషిగా మెచ్చుకోలేని వ్యక్తిని కుక్కగా ఎట్లా మెచ్చుకోమంటావు ?" అన్నాను.

"నీలో నిజమైన శోధనోద్రేకం— రిసెర్చి స్పిరిటు—లేదుపో !" అన్నాడు మావాడు. నేను అప్పుడే చూపించిన నిర్లక్ష్యత తరవాత క్రమంగా లోకమంతా చూపించిన సంగతి మావాడు గుర్తించే ఉంటాడనుకుంటాను !...

అవును, తరవాత కొద్దిరోజులకే ఈ కుక్క మావాడి సొత్తుకావటంమాని లోకం సొత్తయింది...

నేను ఆ నాలుగురోజులూ కోడూరులో ఉండి, సోమవారం చీకటితో లేచి స్కూలుకు అందుకున్నాను. మళ్లీ శుక్రవారం సాయంకాలం రమ్మని శ్రీనివాసరావు నన్ను మరీ మరీ అడిగాడు. ఈ లోపల కొంత "మెమొరాండా" కూడా తయారుచేస్తానన్నాడు "ఆదినారాయణ" ను గురించి.

శ్రీనివాసరావు ఒకటి తలిస్తే లోకం ఇంకొకటి తలిచింది. గురువారం నాడే కోడూరు వితంతువులు ఇద్దరు ముగ్గురూ, ఒక తరంగాలు పాడే ఆయనా కలిసి "ఆదినారాయణ" కాలభైరవుడని కనిపెట్టారు !...

ఆ వూళ్లో ఒకచోట రోజూ సాయంకాలంపూట భజన జరుగుతూ ఉంటుంది. ఒకనాడు "ఆదినారాయణ" అక్కడికి వెళ్ళి భజన వింటున్నది. భజనచేసే వాళ్ళలో కొందరు కొట్టబోతే గుర్రుమన్నది. ఆ తరంగాలు పాడే ఆయన-తన కొంపలో రోజూ కుర్రవాళ్లను కొడుతూనే ఉంటాడు— ఆ కుక్కకు చేతులెత్తి నమస్కారంచేసి "ఆ శ్రీమన్నారాయణమూర్తే ఇట్లావచ్చి వింటున్నాడు మనస్తోత్రాన్ని ! ఉండనివ్వండి" అన్నాడు.

మరుక్షణమే "ఆదినారాయణ" మంచి ఉపాయం ఆలోచించింది. అది వెంటనే వెళ్ళి దేవుడిపటం ముందు కూర్చుని భజనచేసే వాళ్లవంక "ఇక మీ పని మీరు చెయ్యండి" అన్నట్టు చూచింది.

చిత్రం ఏమిటంటే అందులో ఒక వితంతువుకు ఆ కిందటి రాత్రే శ్రీమన్నారాయణుడు కుక్కస్వరూపంతో కనిపించి "నేనువస్తున్నాను, మీభజన మందిరం పావనం చేస్తున్నాను" అన్నాడట. ఆవిడ ఒక్కర్తెకే అటువంటి కల వచ్చివుంటే అదే నమ్మదగిన విషయంగా ఉండిఉండేది కాదేమో కాని, ఇంకో వితంతువుకు కూడా అటువంటి కలే రావటంవల్ల మొదటి ఆవిడ కల అబద్ధం అయిఉండటం అసంభవమయింది... అయితే రెండో విధవకు కలలో కనిపించింది, శ్రీమన్నారాయణుడుకాడు. వెంకటేశ్వరస్వామి—నామాలూ, కాళ్ళదాకా ఉత్తరీయమూ, బాోడు రేకు చెప్పులూ; నల్లటి విగ్రహం; ఆ తెల్లటి నామం కాస్త ఎడమ ంటిమీదికి

ఉన్నట్టూ. తెల్లటి ఉత్తరీయం కుడిభుజం మీద స్పష్టంగా కనిపించినట్టూ, పాదాలు వెండి పాదాలయినట్టూ ఆ రెండో విధంగా స్పష్టంగా కళ్లకు కట్టినట్టుంది!...

తరవాత కథ నేను చెప్పనక్కర్లేదు మా ప్రాంతాల అందరికీ తెలుసు. ఈ కాలభైరవస్వామి రాకతో కోడూరు పురవాసులు నాగుమయ్యను కూడా మరిచారు. ఆ రోజు కా రోజు గడిచినకొద్దీ అనేక వేలమందికి కలలో సాక్షాత్కరించి, కోరిన కోరికలు తీర్చసాగారు. అనేక వేలమంది సంతానం లేనివారు స్వామి వారి అనుగ్రహంవల్ల సంతానం కన్నారు అట్లా కన్న స్త్రీని ఒకామెను నేను స్వయంగా ఎరుగుదును. ఆవిడకు సంతు లేని మాటా తరవాత కలిగిన మాటా నిజమేకాని, ఆవిడ స్వామివారిని దర్శించి వచ్చిన తరువాత ఏడునెలలకే కలిగాడు శిశువు!...

భజనమందిరం పూజామందిరంగా మారింది. రోజూ స్వామివారి సాన్నిధ్యంలో వేదపఠనమూ, స్వామికి షోడశ పూజలూ, ఇంకా ఏమిటో ఏమిటో! రాత్రి కాగానే అక్కడే స్వామికిశయ్యా!

పరుపు పరచి, తెల్లని ఇస్త్రీ మడతలు పరిస్తేనేకాని స్వామివారు పడుకోరు. అచ్చు శాకాహారం తప్ప ముట్టరు. ఉదయంపూట కాఫీ ఉప్మాలు సేవిస్తారు.

ఈవిధంగా ఆరునెలలు జయప్రదంగా వెళ్ళింది అకస్మాత్తుగా కాలభైరవుడి ప్రశంస అందరూ మానేశారు. . . .

భగవంతుడైనాసరే మనిషిజన్మఎత్తితే మనిషియొక్క శరీరతత్వమూ గుర్తించి తీరాలి. అక్కడ ప్రకృతికి భిన్నంగా వెళ్తే ప్రమాదంవుంది ఈ కుక్కకు అంత వివేకం లేకపోయింది. తనకు అందుబాటులో ఉండేనియమాలు అవలంభించక అది అశకుపోయి, మనిషి మెప్పుకోరి, మనిషి నియమాలు అవలంబించటంవల్ల దానికి ఒక విధమైన రుగ్మత ప్రారంభమయింది, దాని శరీర తత్వానికి అనుగుణ్యమైన ఆహారం పడలేదు.

దానిలో ఉన్నమనిషి బుద్ధిని కుక్క శరీరం చివరకు జయించనే జయించింది. అది చాటుగావెళ్ళి దానికి కావలసిన ఆహారం దొంగిలించి తినసాగింది. ఒకసారి తనసహజమైన ఆహారాన్ని రుచి చూచినతరవాత దానికీపూజలూ, పునస్కారాలూ, లోకం తనకు ఆరోపించిన కాలభైరవత్వమూ మొదలైన వాటిమీద విముఖత్వం బయలుదేరింది. చేజేతులా ఈ పీడ తెచ్చిపెట్టుకున్నందుకు దానికి పరివేష్టించుకుని ఉండే భక్తసముదాయం మీద దానికి ఆగ్రహం జాస్తి అయింది. వాళ్ళు తన్ను ఒకక్షణం ఏమరిఉండరు. అర్ధరాత్రివేళ . తను చడీ చప్పుడూ లేకుండా బయటికి పోతున్నా ఎవడో ఒకభక్తుడు, హాయిగా నిద్రపోతూ ఉండవలసిన వెధవ, తల ఎత్తి "స్వామీ ఎక్కడికి ?" అని తోడు వస్తాడు.

తను చేతులారా ఇదంతా తెచ్చిపెట్టుకున్న మాటకూడా మరచిపోయి, తనను భక్తులంతా నిర్బంధిస్తున్నారన్న భావం కూడా దానికి కలగటం, నేను సులభంగా ఊహించగలను ఆఖరుకు అది ప్రతివాళ్ళమీదా గుర్రుమనసాగింది.

కాలభైరవుడి మనసు సరిగాలేదని అందరూ గ్రహించారు. స్వామికి ఆగ్రహం వచ్చిందన్నారు. దానిచుట్టూ ఇరవైనాలుగు గంటలూ భజనలూ, ఊరంతా సంతర్పణలూ ప్రారంభించారు. ఆ కుక్కకు పూర్తిగా వెర్రెత్తిపోయింది. కాలభైరవుడు తన అత్యంత ప్రియ శిష్యుడైన తరంగాలపాడే పెద్దమనిషి పిక్కపట్టుకుని కండ ఊడేదట్టు పీకిందన్న వార్త దశదిశలా వ్యాపించింది.

మర్నాడే కాలభైరవుడు అదృశ్యుడైనాడు! కొంతకాలంనుంచీ స్వామివారు భక్తులపైన ఆగ్రహంగా ఉండటమూ, ఆఖరుకు అదృశ్యుడు కావటమూ చూసి ఏదో మహాపచారం జరిగిందని

అనుమానించసాగారు భక్తులలో అంతఃకలహాలు బయలుదేరి బహిఃకలహాలూ, తిట్టుకోటాలూ, కొట్టుకోటాలూగా పరిణమించినై.

తరవాత కొన్నిరోజులకు చేబ్రోలు గ్రామంలో ఒక బలిసిన, నల్లగా నిగనిగలాడే కుక్క, మరొక ఆడకుక్క వెంటపోతూండటం చూసి. ఒక పెద్దమనిషి నిర్ఘాంతపోయి నిలబడ్డాడు. కొంత కాలం కిందట ఆయన కోడూరువెళ్ళి కాలభైరవుణ్ణి సందర్శించివచ్చాడు. ఈ కుక్క అచ్చంగా ఆ కాలభైరవుడికి అన్నో తమ్ముడో అన్నట్టుంది. కాలభైరవుడు అదృశ్యమై అప్పటికి వారం రోజులయిందని అయన భార్య చెప్పి ఉండకపోతే, ఆయనకు ఈ కుక్కే కాలభైరవుడా అన్న సందేహం కలిగి ఉండవలసిందే?...

తరవాత తరవాత క్రమంగా చాలా విషయాలు బయటపడినై. మధ్య మధ్య ఈ కుక్క ఎంగిలి విస్తరాకులు నాకటమూ, బొమికలు కొరికి చూడడమూ చూసినవాళ్ళున్నారు. తన వంటయింటో ప్రవేశించి అన్నపు [illegible]రుడు ఎత్తుకుపోతుంటే ఒక ఇల్లాలు చేతిలోఉన్న కట్టెపేడు విసిరివేసిన తరవాత కాలభైరవుణ్ణి కుని ఇదంతా రహస్యంగా దాచిపెట్టింది. కాలభైరవుడు అంతర్ధానం అయిన తరవాత క్రమంగా ఈ కథలన్నీ ప్రచారంలోకి వచ్చినై....

మొన్న ఈ మధ్యనే శ్రీనివాసరావు మళ్లా నాకు కనిపించాడు. వాడిదగ్గిర ఈ సంగతి తెస్తే, "ఛా! ఆ వెధవకుక్క సంగతి యెత్తకు! దీనికోసం ఒకరాత్రల్లా వెతికి, మర్నాడు ఉదయం భజనమందిరంలో ఉందని విని చూడబోయినాను. నన్ను చూడగానే బొంయిమని మీదికి వచ్చింది. ఆ తరంగాలు పాడే పీనుగ—వాడికీ నాకు పడదు, అదంతా చాలా కథ ఉందిలే!— నేను వినేట్టు "స్వామివారికి భక్తులెవరో పతితులెవరో తెలుసూ!" అన్నాడు...

"మొత్తానికి మంచి ఎత్తేవేసింది. దాని బతుకు నాకు తెలుసునని దానికి తెలుసు—వెధవకు!"

దానికి భగవంతుడు ప్రసాదించిన శక్తిని అది వృధా చెయ్యకుండా, ఆ శక్తిని కుక్కల జాతియొక్క మేలుకే ఉపయోగించితే ఆజాతికి చాలా మేలు చేసినదయ్యేదనుకుంటాను ఈ "ఆదినారాయణ!"